

[Nybøe Andersen.]

tik og socialpolitik. Men det er naturligvis i øvrigt regeringens sag at finde ud af, hvordan det nærmere skal tilrettelægges.

Jeg vil understrege forholdet mellem dette her og så de bestræbelser, der udfoldes og i fremtiden vil blive udfoldet for at holde styr på de offentlige udgifters stigning. Forholdet er i virkeligheden det, at enhver skattereform, i og med at den vil kræve et provenutab, understreger betydningen af, at vi faktisk holder styr på stigningen i de offentlige udgifter. Jo stærkere disse udgifter stiger, des værre virkninger får det nuværende ukoordinerede system, og des sværere bliver det at få råderum for en virkelig reform af det.

Vi lægger vægt på, at også denne tankegang indgår i udvalgets arbejde, og det stemmer jo med de betragtninger, der er gjort under punkt 2 i forslaget.

Jeg skal slutte med at sige, at jeg naturligvis er meget enig i, hvad både ministeren og ordførerne hidtil har sagt om, at det er ønskeligt, at dette arbejde ikke tager længere tid end højst nødvendigt. Problemerne er jo påtrængende aktuelle, og det materiale, udvalget kan give os, skal danne grundlag for en politisk behandling, som også tager tid, ligesom en overgangsperiode frem til en eventuel ikrafttræden af nye ordninger vil tage tid. Derfor er det vigtigt, at opgaven løses inden for et nogenlunde kort tidsrum, og det er mig en selvfølge, at dette arbejde ikke på nogen måde må bruges som påskud til at forsinke det øvrige arbejde, der foregår, såvel i regeringen som i folketinget, med en løsning af disse problemer.

Bernhard Baunsgaard: Da den radikale gruppe begyndte drøftelserne af det, som endte i det forslag til folketingsbeslutning, vi i dag behandler, var vi uden diskussion enige om, at vi burde henvende os til samtlige partier, fordi problemet er så alvorligt.

Vi regnede ikke med, at det i første række var alvorligt, fordi det har en række virkninger, og utilsigtede virkninger, på med-

borgernes indtægter og deres økonomiske stilling. Nej, der er en side af sagen, der er endnu vanskeligere, og som for os vejede endnu tungere: vi var meget bekymrede for, at dette sammenstød af forskellige formål ville angribe befolkningens tryghed ved lovgivningen og ryste tilliden til, at lovgivningen herinde var retfærdig og rimelig. Det var et så alvorligt problem, forekom det os, at det burde vi i fællesskab løse. I hvert fald burde vi tage det op og diskutere det. Jeg er derfor meget glad for, at man så beredvilligt fra de øvrige partier sagde ja til, at vi i fællesskab skulle undersøge sagen.

Det første, vi har peget på, er sammenstød mellem forskellige principper. Det er nævnt, at det er progressiviteten i skattelovgivningen, dette at vi betaler stigende skat med stigende indtægt, og dette at naturligvis skal de sociale og andre velfærdstilskud falde med stigende indtægt. Det kan ikke undgå at give sammenstød, men sammenstødene er nu blevet meget alvorlige.

Nu håber jeg, at folketinget hurtigt kan behandle forslaget færdigt, så regeringen kan komme i gang med at få nedsat ekspertudvalget. Jeg er i den henseende helt enig med økonomi- og budgetministeren, der sagde, at udvalget burde arbejde hurtigt. Jeg er også enig med budgetministeren i, at vi ikke af den grund kan stoppe lovgivningen.

Jeg vil gerne sige, at det, vi har ønsket, først og fremmest er, som den konservative ordfører, hr. Stetter, sagde, en analyse og en systematisering af problemerne. Derimod tror jeg ikke, det er rimeligt at gå ind i en konkretisering af det hele. Dette at sammenholde de forskellige lovgivningsområder er det afgørende og nødvendige i forslaget. Vi kunne rette fejl i vor skattelovgivning, vi kunne rette mindre heldige konsekvenser af vores sociale lovgivning, vi kunne prøve på at gøre skattelovgivningen og vor sociale lovgivning perfekt. Vi kunne også prøve på at gøre vor boliglovgivning perfekt, og selvfølgelig kunne der findes ting, som ville gøre dem bedre, end de er. Men ligegyldigt hvor